

Малі роботяги

Тетяна Булат

Сиджу на пляжі, сонце підпікає,
Навкруг пісок, там люди засмагають.
І спека у серпневі дні лютує,
Та прохолодою Дніпро рятує.

На ногу вилізла мені мураха,
Така маленька з вусами комаха.
Я придивилася, зі мною поряд
Їх сотні. На одній спинивсь мій погляд.

Що то було — пізніше роздивилась.
Я думала, це дещо причепилось,
Щось рухається по піску брудному
І не дає мурахі добрести додому.

Разів у п'ять побільше за малечу
Вантаж звалила та й на свої плечі.
В мурашник тягне, все несе додому,
Не дивлячись на важкість і на втому.

Ось так серед людей – є ті, що дбають,
Працюють для родини, все встигають.
І на роботі в досвіді й повазі,
У друзів в повній шані та увазі...

А є такі – і злісні, і підступні.
Як у мурашнику – є роботяги, а є трутні!